

και ευτυχίας άκτινοβολεί εις τὸ πρόσωπόν του !», ἔγραφαν γ' αὐτὸν ἡ ἐφημερίδες.

Σὲ μιὰ γυναιὴ τῆς μεγάλης αἰῆς τοῦ Πτωχοκομείου ἔβλεπε κανεὶς καὶ μιὰ ψηλὴ δραγασιά, σὰν κείνη ποὺ στήνον οἱ ἀμπελοφύλακες. Ἐκεῖ πάνω ζοῦσε ἕνας γέρος, μὲ κροτὸ, ὄχι τὸ σῶμα του, ἀλλὰ τὸ ἀρετιμῶνο μωστράκι του, παλαιὸς ὑπερσοματικὸς τοῦ Ἰατρικοῦ. Ὁ ὀδοντάρας αὐτοῦ, ἰσοῦ εἶχε ζήσει χρόνια στὸ κλαδί, δὲν μποροῦσε ν' ἀπαρνηθῆ τὴν παλιὰ του ζωὴ, οἱ τοῖχοι καὶ ἡ στέγη τὸν ἐστενοχωροῦσαν, ἤθελε ἀγέρα γ' ἄσπρα. Ἐστῆσε λοιπὸν τὴν δραγασιάν του στὸ ἔταβρο μ' ἐκεῖ, μὴ λογαριάζοντας τὸ βορριὰ καὶ τὸ χιόνι, ἐκοιμήτανε τὸ παιδί αὐτὸ τῆς φάσεως.

***

Σὲ μιὰ ἄλλη καιροσούλα πάλι τοῦ Πτωχοκομείου, ἔβλεπε κανεὶς κατάκοιτο ἕνα γίγαντα. Ἐμενε καρφωμένος στὸ ἀγρομένο του στρώμα, ὅπως ὁ Προμηθεὺς στὸν Καίκασο. Βαρνοὶ στεναγματοὶ ἀνασφίοναν τότε—τότε τὰ στήθη του. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅταν ἦταν νέος, γεμάτος τόλμη καὶ ἐπιχειρηματικότητα, ὀδηγώντας κ' ἄλλους συμπατριῶτες του, εἶπνε χρυσόβουρα στὴν Ἀυστραλία. Ἐπλοχόρησε ὡς τὰ βῆθη τῆς ἀνεξερσηνῆς ἀκομῆς ἡμεῶν, ἀλλὰ ζητώντας ψήγματα χρυσοῦ, ἔχασε τὰ δύο πολιτικώτατα διαμάντια του: Τὰ μάτια του! Τοῦ τάκαψε μὴ ἄσπρη ἀνάβλεξι δυναμίτιδος. Τὰ δυνεῖρά του σοφιστήσαν τότε μὲ μάς. Ἐμεινε ἔτσι φτωχὸς, τυφλὸς, καὶ μὲ τὶς φρονές σαλευμένους. Ἐβλέπε ναυαγία τῆς ζωῆς, τὸν ἔφεραν στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἐρρίξαν στὸ Πτωχοκομεῖο.

Κοντὰ σ' αὐτὸν ζοῦσαν δύο γέροι καιροσώρηδες, ποὺ τὸ καθῆκα τους βοῦλαξαν στὶς θάλασσες κ' αὐτοὶ γλῆτωσαν στὸ λιμάνι τοῦ Πτωχοκομείου!

Σ' ἄλλο δομάτιο, ἔβλεπε κανεὶς δύο εὐγενικοὺς γέροντας, ἰστορικῆς οἰκογενείας, τοὺς ἀδελφοὺς Ζυγομυλάδες. Ἐπαροῦντο καὶ οἱ δύο στὴν Ρωμανία, ἀλλ' ἔβρισαν ὁ γερωντότερος — 75 ἐτῶν — ἔχασε τὰ μάτια του κ' ὁ ἄλλος τὸν συνάδεδε χρόνια δολοφῶν στὴν Ἐρυθρῆ, γιὰ νὰ βρῆ θεραπεία... Ἐξόδησαν ἔτσι ὅτι εἴχαν, διέλειψαν τὸν ἱμπεριακὸ τους ὄλο καὶ κατήντησαν στὸ ἄσπλο τὸν φτωχόν. Καὶ ἦταν συγκατὰ τὸ θέμα τὸν δύο γερωντῶν ἀδελφῶν, ποὺ ὁ ἕνας περιποιῶταν τὸν ἄλλο μὲ τριφερῆ ἀφοσίωση.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

Η ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΙΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες καὶ πιὸ διασκεδαστικῆς ἱστορίας τοῦ Ναπολέοντος ἦταν νὰ μεταμφιεσθῆται.

Συνήθως ἔδωαινε μεταμφιεσμένο μαζὶ μὲ τὸν βασιπιστὴν γιὰ νὰ κανέαν ἐπισημοῦνο ἰσοποσό του, πραγματικῶς δὲ γιὰ τοὺς περιττοὺς αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ σοφιστικὸν ἢ τὰ χαρμάτια.

Ὁ Ναπολέον, κατὰ τὸν περὶ τούτου του αὐτοῦ, ἤρτανε σὲ διάφορα μικρομάγαζα, ὅταν ἔκανε μικρῆς ἀγορῆς καὶ προσπάθησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ λαϊκὸ φρονιμα.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ντύσιμό του καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του τὸν ἔκαναν ἀγνωρίστο, μποροῦσε νὰ μιλήσῃ χωρὶς νὰ φοβῆται μήπως τὸν μαντέψουν.

Μιὰ φορὰ μπαίνοντας σ' ἕνα χρυσοσεῖο, ἄρτισε νὰ κατηγορῆ καὶ νὰ βροῦξῃ τὸν... Ναπολέοντα ὡς κανὸν κωδερνήτη, ὡς τυραννο, ὡς κωδοφρο.

Ἄλλὰ ὁ χρυσοσεῖος, ὁ ὁποῖος εἶπνε νάινε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ θεμιτοὺς θαυμαστάς τοῦ αυτοκράτορος, θυμοῦσε τόσο πολὺ αὐτὸν τὸ λόγια του, ὡστε ἄρταξε αὐτὸν τὴν γυναικὴ μὴ σκεπτα καὶ θέλησε νὰ... χειροτονήσῃ τὸν ἱδριστη, ὁ ὁποῖος ὅμως πρόλαβε καὶ βγήκε ἔξω...

Ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Ναπολέον πῆγε σ' ἕναν γορὸ μεταμφιεσμένον καὶ, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐγνώριζε κανένας κάτω αὐτὸν τὴν στολήν του, ἄρτισε νὰ περάσῃ τὶς κρυφές.

Μιὰ ἀπ' αὐτῆς, μὴ μπορῶντας νὰ τὸν ὑποφῆρῃ, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν βροῖσῃ καὶ νὰ τοῦ πῆθῃ ἔτσι... πρῶτοντος κ' ὅτι εἶχε πάει στὸ γορὸ μὲ... κλειμένην πρόσκληση... Αὐτὸ φρονικὰ ἔκαμε τὸν αυτοκράτορα νὰ ξεκαρδιιστῇ στὰ γέλια.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

— Δὲν θὰ παντρευτῶ τὸν Πέτρο, γιατί εἶνε ἄθεος. Δὲν πιστεῖται τὸς ἰτάρχει Θεός, Παράδεισος καὶ Κόλασις.

— Καὶ γιατί νὰ μὴν τὸν παντρευτῆς; Νὰ τὸν παντρευτῆς καὶ νὰ τοῦ ἀποδείξῃς ὅτι ἰτάρχει πρῶτα-πρῶτα Κ ὀ λ α σ ι ς !...

ΝΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ μεγάλης καρδιῆς δὲν χωροῦν μικροῦς πόνοους.

— Τὰ δυνεῖρα εἶνε τὸ ναιροσικό τῆς καρδιάς.

— Ἡ εὐτυχία μας δημοιοργεῖται συνήθως εἰς βίρος τοῦ πλησίον.

— Ἄν σὲ καταδιώκει ἡ ἀτυχία, θέλισον μὲ τὴν ὑπερηγάνα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

Ἦτανε κόρη ὀμορφῆ, μὴ ἦταν φτωχὴ Ζητιάννα ὅπου στὶς ρουῖνες τῆς πλατειῆς Ζητούσε ἐλεημοσύνη. Εἶχε τὰ μάτια γαλιὰνὰ σὰν τ' ὀφθαλμοὶ τὰ λάτρη, σταχτιά σὰν τὰ μονοχρώματα στοῦ δαλινοῦ τὴν ὄρα. Καθὼς τὸ Ἄρλιθ τῆς δροσιῆς, σὰν τὶς σκαῖς τὸν δέντρον χροῖμ' ἄλλαξαν τὰ μάτια τῆς ὄσαν τοὺς λογιουμοῦς τῆς.

Ἦτανε κόρη ὀμορφῆ, μὴ ἦταν φτωχὴ Ζητιάννα ὅπου στὶς ρουῖνες τῆς πλατειῆς Ζητούσε ἐλεημοσύνη. Καὶ καθὼς ἦτανε λευκὸ σὰν χιόνι τὸ χορμί της, τὸ ἐπουλοῦσε, τῶδινε σὲ ὄλους τοὺς διαβάτες.

Ὁ βασιλιὰς σὰν τὸμαθε, τὴ Ζητιάννα κοντὰ του, μὴ ἐκείνη δὲν τὸν ἄκουσε, δὲν πάει στὸ κλέσμο τῆς.

Τῆς ἄργενε ὁ κορνιαχτός κ' ὁ ἄνεμος στὶς ρουῖνες ὅταν φουσᾷ. Δὲν ἄκουσε λοιπὸν τὸ κλέσμο τῆς, μὴ ὁ βασιλιὰς τὴν ἔφερε μὲ τὸ σταυρὸ κοντὰ του, μέσ' στὰ λαμπρὰ παλάτια του ν' ἀστράφτῃ ἡ ὀμορφιά της.

Καὶ πῆγε κλαίγοντας, γιατί τὴ λευτεριά ἀγαποῦσε, ὅταν ὁ ἄνεμος βογγᾷ μέσ' στὶς μεγάλες ρουῖνες.

Ἄστραψε ἡ κόρη τῆς λυθῆ, σὰν φηλοπόροιο δόσι. Κι' ὁ βασιλιὰς ἀπόθεσε στὰ ὀλόχρονα μαλλιά τῆς πάνω κορφῶνα ὀλόχροση. Κι' ἔτσι ἡ φτωχὴ Ζητιάννα ὅπου ποιοῦσε τ' ὀμορφο χορμί τῆς μέσ' στοὺς δρόμους,

ἔμεινε κορμοδόξαση τοῦ βασιλιὰ γυναικα κ' εἶχε κορφῶνα ὀλόχροση στὰ ὀλόξαντα μαλλιά τῆς.

Καὶ εἶπε ἡ βασιλοῦσα μιὰ μέρα: — «ὦ κοπέλλες, τὸ μέταπό μὴ ἐκούρασαν ἡ ὀλόχροση κορφῶνα.

Ἐναν κιαρὸν ὁ ἄνεμος μέσ' στὶς μεγάλες ρουῖνες πῶς ἐφουσοῦσε λευτεῖρα στὰ ξέπλεκα μαλλιά μου! Καὶ τὰ ποδάρια μου γυναικῶ, σὰν νῆταν περσιότερα, τὰ δροσίαν ἢ εὐωδιῆς ποὺ πνέουν στὰ λιεβάδια.

ἘΜέσα στὴ ζέστη τῆς γλυκείας τοῦ θεοιομένου χόρτου συντροφευμένη ἐλάγαζα — ὀ ἀγαπημένα βράδια! — καὶ τὸ μυστήριον τὸν φιλίωμ' τὰ χεῖλη μὴ ἐγνώριζαν. Φιλία ποὺ δὲν τελειώνουσε μ' ἄλλα φιλία δὲν μοιάζον.

Ἐναν κιαρὸν ὁ ἄνεμος μέσ' στὶς μεγάλες ρουῖνες, πῶς ἐφουσοῦσε λευτεῖρα στὰ ξέπλεκα μαλλιά μου!

«Καὶ οἱ Ζητιάνοι κ' οἱ βοσκοὶ κ' οἱ κλέφτες ἐμαλῶναν ποῖος νὰ χαρῆ τὰ χάδια μου, νὰ πῆρῃ τὰ φιλία μου, κ' ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐσφαζε τὴ νύχτα στὸ σκοτάδι, ποῖος τὰ φιλία μου νὰ χαρῆ καὶ τὴ δική μου ἀγάτη.

Ὁ αἰθῆρας ὁ ὀλογάλλουσε παλάτι ἦταν δικὸ μου κ' ὁ ἦμος κορφῶνα μου, ὀλόχροση στολίδις.

Κι' ὅταν ἡ νύχτα πλάσσωσε, ἐγλύστηρε ἡ Ζητιάννα κ' ἔφργε αὐτὸ βασιλικὸ κορβέττι ἀγάτι—ἀγάτι.

Ἐτρεφε λευτεῖρα μαζοῦν μέσ' στὶς μεγάλες ρουῖνες ἐκεῖ ὅπου ἐπέφρασε τὰ πρῶτα τῆς τὰ χροῖνα.

Πολλοὺς καιροὺς τὴ γύρταν μέσα σ' ἐμῆς καὶ δάση, κ' ἀπάνον στ' ἀγριολοῦλινδα μιὰ μέρα τὴν εἶφταν.

Κάποιος ἀγαπημένος τῆς μέσ' στὶς μεγάλες ρουῖνες ἀπόχρομα τὴν ἐσφαζε τὴ νύχτα στὸ σκοτάδι.

Νὰ κομῆτῃ τὴν ἄφταν μέσ' στὸ γλορὸ γρασίδι.

Ὁ κορνιαχτός κ' ὁ ἄνεμος μέσ' στὶς μεγάλες ρουῖνες πῶς ἐφουσοῦσε ἐλευτεῖρα στὰ ὀλόχρονα μαλλιά τῆς, καὶ τὰ λιεβάδια γύρω τῆς μοσχοβολιῆς σκοροποῦσαν...

Μετὰφρ. ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ

ΑΡΧΑΙΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Γιὰ τὸ κυπαρίσσι ἐτάρχε μιὰ ὄραα ἄρχαία ἑλληνικὴ παράδοσις, ἡ ὁποία ἐξήγει καὶ τὸ λόγια, γιὰ τὸν ὁποῖο φητένοσε κυπαρίσσιος στὸς τάφους.

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν παράδοσι, ζοῦσε κάποτε ἕνας νέος ὀνομαζόμενος Κυπαρίσσιος, ὁ ὁποῖος μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, σκάτωσε ἕνα ἐλάφι ποὺ ἀπαύουσε ὁ Ἀπόλλων.

Ὁ Κυπαρίσσιος στενοχωρήθηκε πολὺ γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλῃ του λύπῃ, ἀρρώσθησε καὶ πέθανε. Τότε ὁ Ἀπόλλων, ὑπερβολικῶς

θλιμμένος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ νέου καὶ θέλοντας νὰ ἀποθενασθῇ τὸ θυμὸν του, τὸν μεταμόρφωσε σὲ κυπαρίσσι.

Ἀπὸ τότε τὸ κυπαρίσσι θεωρεῖται πένθιμο δέντρο καὶ φητέται μέσα στὰ νεκροταφεῖα. Οἱ ἄρχαίοι μάλιστα ἔβω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ ποὺ εἶχε λείψανο συνήθιζαν νὰ κορμῶν ἕνα κλαδί κυπαρίσσιου.

